

De keuze van De Morgen **maandag:** muziek **dinsdag:** film **donderdag:** podium **vrijdag:** expo

OP KOMST

Kop

In een tijd waarin beauty-programma's en total make-overs hoogtij vieren, brengt het Antwerpse BAFF een sociale satire over je gezicht laten verbouwen tot 'de perfecte kop'. In 'Rotkop', naar een tekst van de Duitse theaterauteur Marius Von Mayenburg, vertolken vier acteurs (Ludo Hoogmartens, Simone Milsdochter, Steve Geerts en Gert Winckelmans) acht personages. Tom Van Bauwel regisseert.

Van 5 maart tot 10 april in BAFF, Antwerpen. www.baff.be.

Stem

In 'Voix' treden actrice Katelijne Verbeke en de jonge Nederlandse theatermaker Bo Tarenskeen in dialoog of althans hun personages nemen daartoe een poging. Hij is een beginnend schrijver. Zij is het er niet mee eens. Voor zijn zelfgeschreven afstudeervoorstelling '1000 Zalen', over dertig personages in een gigantisch conferentiecentrum, won Tarenskeen op het ITs-festival in Amsterdam de Ton Lutzprijs 2009 voor beste regie.

Van 4 tot 6 en op 31 maart in De Werf, Brugge. www.dewerf.be

Ingewand

Dompie & Hessels zijn het razend populaire presentatieduo en gaan hun tweeduitzendste live 'emo-radio' tegemoet gaan, ware het niet dat er serieus wat op hun lever ligt. Gal wordt gespuid; hun vriendschap én de jubileumuitzending staan op sprongen. Acteurs Dominique 'Dompie' Van Malder, Joris Hessels en regisseur Johan De Smet duiken voor 'De Radioloog' (14+) de mediawereld in voor een verhaal over vriendschap, ambitie en trouw blijven aan jezelf.

Van 5 tot 13 maart in Kopergieterij, Gent. Daarna op tournee. www.kopergieterij.be

HET INTERVIEW

Spaanse **AITANA CORDERO** concentreert zich op de kus op Mechelse 'nO new artists!festival'

De kunst van het kussen

Van 4 tot 13 maart loopt in het Mechelse kunstencentrum nOna het 'nO new artists!festival'. Het programma oogt fantastisch, met onder meer uitstekend werk van Nicole Beutler ('1.Songs'), een kleinoed van Jonathan Burrows en Matteo Fargion en een 'Concerto' van de Bulgaarse rasperformer Ivo Dimchev. De Spaanse Aitana Cordero bijt de spits af met '3 ways to master a kiss or a twenty five minutes kiss at your neck'.

DOOR PIETER TJONCK

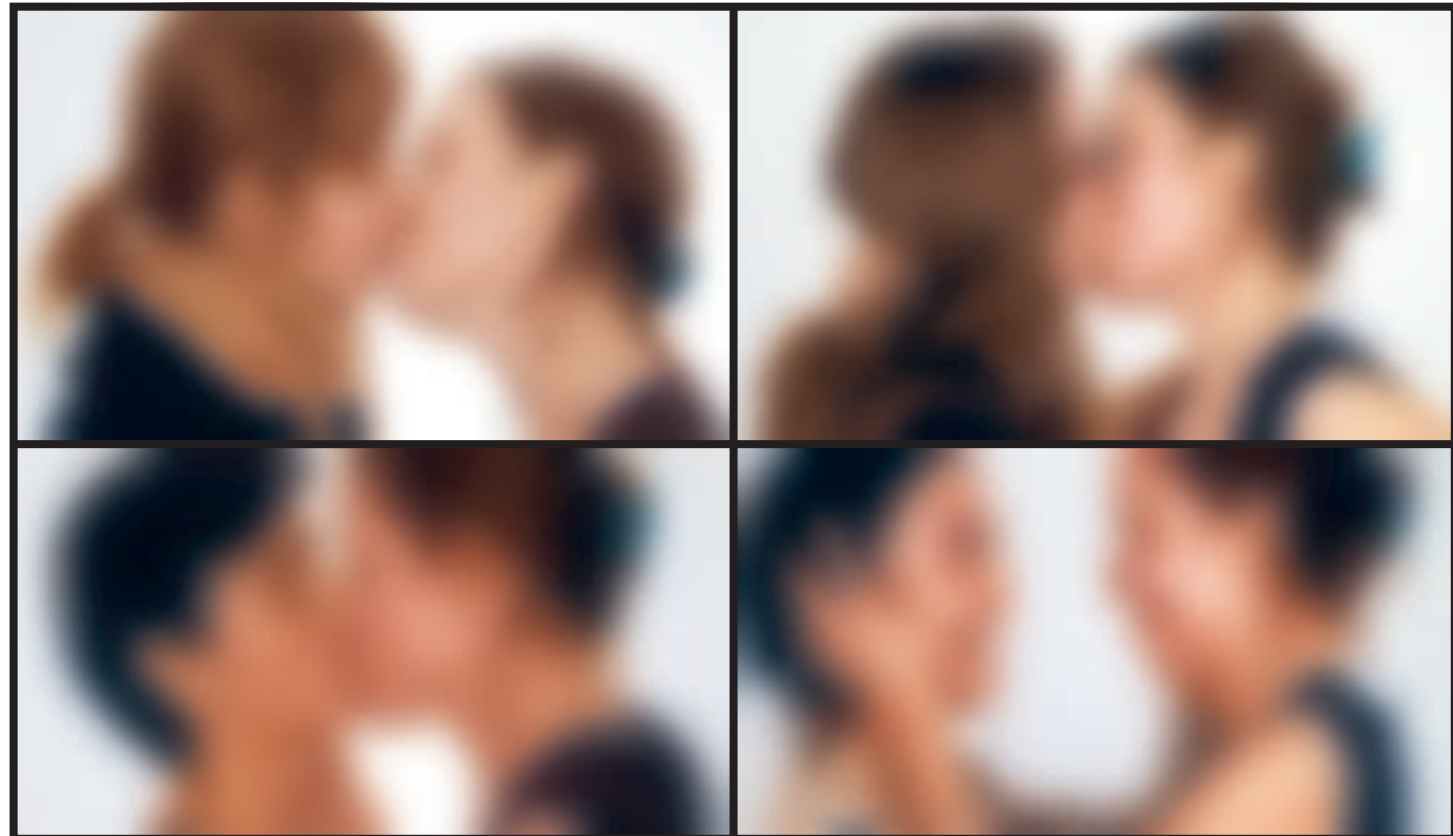
Aitana Cordero werd oorspronkelijk getraind als judoka, maar ging later alle mogelijke vormen van danskunst studeren, onder andere bij SNDO (School voor Nieuwe Dansontwikkeling) in Amsterdam. Daar maakte ze de laatste jaren ook werken waarbij de grens tussen werkelijkheid en fictie heel dun is. Dit nieuwe project bestaat uit twee luiken. Enerzijds is er een film waarin mensen een meisje kussen. Anderzijds is er een performance waarin kussen de belangrijkste acties.

Hoe heb je de film van kussende mensen gemaakt?

Aitana Cordero: "We riepen mensen op om voor de camera een jong meisje te kussen. 102 personen daagden op. De procedure was simpel: op de grond trokken we twee strepen. Het meisje stond achter de ene, de gast-kusser achter de andere. Spreken was verboden. Het was dus door een blik of een gebaar dat iemand het signaal moest geven dat er gekust kon worden. Als de kusser voelde dat het goed was geweest moest hij/zij een stap achterwaarts doen. Dat werd frontaal, tegen een wit doek, gefilmd."

Waren er geen ongewenste gevolgen?

"Toch niet. We hadden een noodprocedure bedacht, maar die hebben we nauwelijks toegepast, hoewel we in Amsterdam zelfs mensen van het Damplein haalden.

■ Het project van Cordero bestaat uit twee luiken: er is een film waarin een meisje 102 mensen kust en een performance.

Verrassingen waren er daarentegen wel. Zo kregen we een blinde man die als volwassene nooit gekust had. Of een vrouw met een kindje. Mensen voerden de opgave heel verschillend uit. Sommigen waren heel emotioneel. Anderen hielden het bij een zuinigke kus. Je merkt wel altijd een moment waarop mensen de situatie afstaan, onderhandelen, en zich dan wel of niet overgeven aan de actie."

Wat gebeurt er met die opnames?

"We tonen de opnames van kussende mensen voor de voorstelling, maar we puurden uit al die beelden ook een montage van 15 minuten, die op publieke plaatsen in Mechelen te zien is. Je kunt ze ook bekijken via de website van nOna."

Daarnaast is er ook een voorstelling. Wat is daar de opzet van?

"Toen ik aan dit project begon

had ik veel ideeën, maar uiteindelijk heb ik vooral één aspect uitgewerkt. Een kus is een omgangsvorm met veel varianten, maar is sociaal wel goed bepaald. Het is een gebaar dat je persoonlijk moet

sen, bemoeien de anderen zich daar altijd mee, door de kussers uit te dagen, een kus te onderbreken of juist aan te moedigen. Daardoor moeten er heel wat grenzen doorbroken worden."

AITANA CORDERO: Bij de opnames van kussende mensen waren er veel verrassingen. Er was een blinde man die als volwassene nooit gekust had en een vrouw met kindje

invullen, wil het als echt ervaren worden. Wat gebeurt er echter als iemand zich helemaal laat gaan in de daad? Doet dat de bekende vorm springen, of ontstaan er nieuwe varianten? Dat zie je al in de filmopnames. Het bijzondere hier is echter dat er acht performers zijn. Het kussen gebeurt dus in een groep en bovendien voor een publiek. Als twee mensen kus-

Daar moet toch heel oncomfortabel zijn. Kun je nog van acteren spreken?

"Aanvankelijk was het een extreem intense opgave. Mensen kregen het moeilijk, er ontstonden allerlei 'ongewenste' gevoelens. Maar de herhaling verandert de aard van de daad fundamenteel. Er duiken andere vragen op. Wanneer is het echt, wanneer is het doen

alsof? Het wordt zaak om een kus geloofwaardig te brengen op een podium. We zoeken toch naar de echte kus. Dat is moeilijk: bij sommige repetities zit het precies goed, bij andere ontbreekt alle leven."

Je maakt vaak stukken die spelen met de grens tussen echt en vals. Ik herinner mij hoe drie acteurs je ooit een halfuur als een zoutzak mishandelden. In een recent stuk breek je een hele huisraad af.

"Dat ziet er altijd vreselijk uit, maar ik verzeker je dat ik dat altijd onder controle hou. Ook al is het niet zo gevaarlijk en gewelddadig als het er uitziet, het wekt heftige effecten op bij de kijkers. Daaruit vloeien vele, ambigue gevoelens voort. Daar ben ik nieuwsgierig naar."

Tot en met 6 maart om 20.30 uur. Voor het verdere festival: www.nona.be

Theater ● NTGENT ● La Grande Bouffe ★★

Farce gevuld met suggestie

Johan Simons' laatste regie als artistiek leider van NTGent, La Grande Bouffe, een coproductie met Toneelgroep Amsterdam, is een komedie tot het bittere, bittere einde. Met een schetenconcert, een dansje ter ere van de puree en Wim Opbroeck rijdend op een ingepakt ros(bief). Een piepschuimen ros(bief) wel te verstaan want Simons' regie is ook en vooral een ode aan de suggestie, en dus aan het theater.

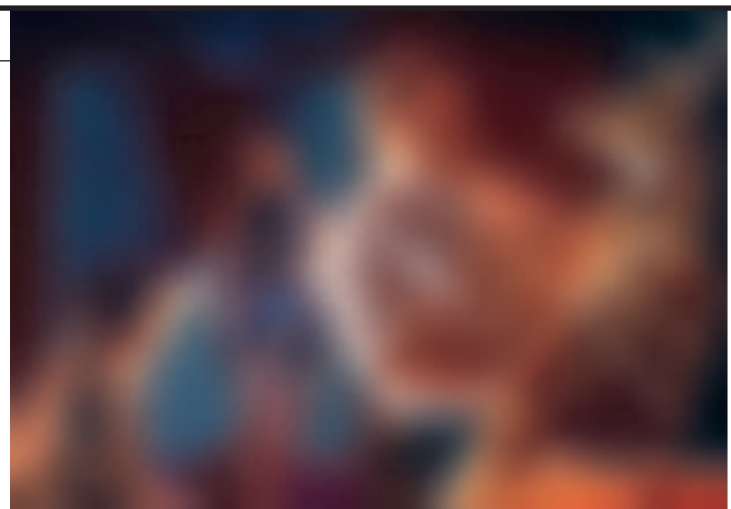
DOOR LIV LAVEYNE

Marco Ferreri's *La Grande Bouffe*, een film over vier welstellende mannen die besluiten om zich dood te vreten en te vrijen, veroorzaakte indertijd bij de release in 1973 veel ophef. Gratisie decadentie, ongehoord overvloed, een degoutante pornografische prent, vonden veel toeschouwers. Wat vooral tegen de borst stuitte, was en is de totale afwezigheid van moraal. Waarom doet iemand

zoiets? Net als de film houdt ook Simons theaterversie zich ver van een sluitend antwoord, al krijgt het publiek wel een 'kijk-wijzer' mee in de vorm van twee vrouwen.

"Dit is superieur, dit is een overwinning!", juicht actrice Elsie de Brauw in volle extase bij aanvang van de voorstelling. Simons laat het verhaal vertellen vanuit het standpunt van twee vrouwen, medegenodigen aan de dis: de hoer (Chris Nietvelt) en de onderwijzeres (De Brauw), de eerste gedegouteerd door deze mannen die alles hebben en zich toch wensden dood te eten, de onderwijzeres gefascineerd, opgewonden zelfs door deze overwinning van de menselijke geest op het lichaam. Is het pure decadentie of de ultieme zelfbeschikking, de daad die deze vier mannen stellen?

Een piloot (Jacob Derwig), een regisseur (Steven Van Watermeulen), een rechter (Ais Greidanus jr) en een kok (Wim Opbroeck, in navolging van zijn Canvas-programma *In de keuken*

■ Wim Opbroeck speelt de kok van het viertal dat heeft beslist om zich dood te vreten en te vrijen.

ook hier met de koks muts) op betrekken geen somptueuze villa zoals in de film, wel een kaal wit decor. Uit de hemel komen piepschuimen hompen vlees gedonderd. Het scènebeeld doet denken aan *Platform*, een productie die Simons vier jaren geleden bij NTGent bracht. Toen vielen stapels tuimelblokken op de scène om de bomontploffing op een paradijselijk toeristenoord te reconstrueren. Ditmaal focust Simons op een andere uitwas van het Westerse consumptiegedrag. De vier acteurs ageren als een

eenheid, een vierkoppig lichaam op drift, met opgeblazen buik.

Esthetisering van genot

"Waar is de farce? Het leven is een farce!", roept Opbroeck, een piepschuimen lamsbout als knuppel in de hand. Simons laat zijn acteurs ook daadwerkelijk een farce opvoeren, een neppertoning tot het bittere einde. De steeds copieuzer wordende maaltijden ontwaarden in stromend, scheten, lavenmenten en aftrekkerij. Alles op de scène is echter pure suggestie,

nep, verbeelding en afbeelding. Er wordt zelfs geen hap gegeten door de acteurs. Opbroeck leest enkel recepten voor. Op de achterwand worden 'vleselijke' kunstwerken, geselecteerd door critica Anna Tilroe, geprojecteerd: Rops, Dumas, Koons, de getatoeëerde varkens van Delvoye. Het vanitas-motief vindt zijn ultieme hedendaagse Westerse representatie in een lege patisserieoed. Vanitas obesitas.

Hoewel op de scène niet gegeten wordt, kun je aan het einde van de rit toch geen eten meer zien. Dat

komt omdat Simons van begin tot einde dezelfde toon aanhoudt, zij het steeds luider en extremer waardoor je als publiek geen rust of contrapunt wordt gegund tot je er letterlijk en figuurlijk de buik vol van hebt. *La Grande Bouffe* toont zo in meerdere opzichten de suggestieve kracht van theater en is in die zin een mooi saluut aan NTGent, nu Simons in september intendant wordt bij de Münchner Kammerspiele.

Van 10 tot 13 en van 24 tot 27 maart in NTGent. Ook op tournee. www.ntgent.be

★★★★ Niet te missen ★★★★★ Zeer goed ★★★ Voor de liefhebber ★★ Matig ★ Geeuw

VOORSTELLING VAN DE WEEK 'Bezette stad' van Ruud Gielens linkt Van Ostaijen met rap en beatbox ★★

De (multifunctionele) stem van het verzet

Een rap, beatbox- en breakdancestuk rond 'Bezette stad', de legendarische dichtbundel van Paul Van Ostaijen? Het had makkelijk één langgerekte gimmick kunnen worden. Maar Ruud Gielens maakte er iets anders van: een bezwerende en opvallend oprechte voorstelling.

DOOR SARAH THEERLYNCK

In zijn bundel *Bezette stad* uit 1921 schrijft Paul Van Ostaijen zijn ontreddering over de bezetting van Antwerpen tijdens de Eerste Wereldoorlog van zich af in versplinterde verzen. Bijna negentig jaar later stellen regisseur Ruud Gielens en schrijver Jeroen Perceval zich de vraag: zijn onze steden niet nog altijd bezet? Niet door Duitsers, maar door kapitalisme, materialisme, individualisme...? En zijn wij niet opnieuw "aan 't einde van alle ismen" - zoals Van Ostaijen schreef? Het is een boeiend uitgangspunt. Maar dat uitwerken in een voorstelling met rap, beatbox en breakdance? Op voorhand fronsten we onze wenkbrauwen. Was de link tussen Van Ostaijens gebroken verzen en rap niet wat gratuit? Zijn verzet en pleidooi om alles af te breken en opnieuw te beginnen, moeilijk met dat van de hedendaagse underground te vergelijken?

Gielens en zijn zes acteurs/rappers geven ons lijk op stuk.

De voorstelling begint met een korte wandeling in de onmiddellijke omgeving van de KVS. Direct de stad in, dus. Meteen de confrontatie aangaan! Dat blijkt wel mee te vallen. Elk van de acteurs voert een act op - in een wassalon, in de metro, op een vluchtheuvel op de Kleine Ring. Het zijn geestige stukjes, waarin de thematiek mooi wordt verwerkt. Zo vormt de ode aan de 'sauce américaine' van Vandemoortele tegelijk een aanklacht tegen de veramerikanisering van onze steden en speelt Karim Kalonji van Union Suspecte in de metro met onze vooroordelen tegenover hangjongeren in stations. Alleen: de boodschap raakt wat ondergesneeuwd. De aandacht voor de reactie van toevallige passanten maakt het wat te leuk, te licht.

Recht uit de onderbuik

In het tweede deel, dat zich afspeelt in de KVS-box, is er geen ruimte voor afleiding. Om de zes kleine podia die in een kring rond een groot, laag platform staan, de microfoons, de boxen en de stoelen voor het publiek na, is er niks. Niks, behalve de stemmen van de zes *angry young men* (*and woman*). In gesproken tekst, afgewisseld met rap en beatbox, verwoorden ze hun angst en wanhoop om de staat van hun stad. "Ik loop

■ De voorstelling begint met een korte wandeling in de onmiddellijke omgeving van de KVS. Karim Kalonji speelt in de metro met onze vooroordelen tegenover hangjongeren in stations.

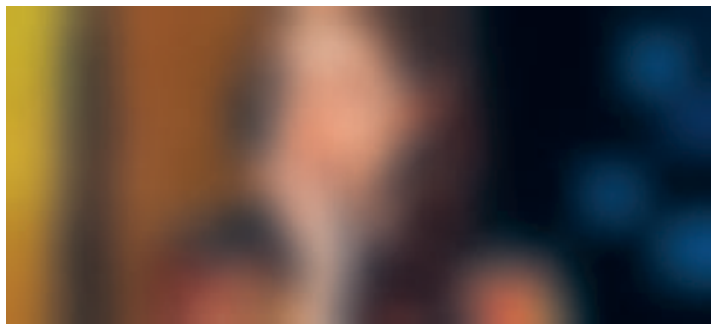
door stad en hoor/ een koor vol bedriegers/mijn hoofd bevolken/maar vind mij nergens." De angst en wanhoop slaan om in sarcasme, daarna in onverholen woede. Het lijkt allemaal recht uit de onderbuik te komen. De oprechtheid van hun woorden slaat je in het gezicht. Niks is vrij-

blijvend: het moet er allemaal uit en er moet iets gebeuren. Hun formulering verraaft soms dat ze geen beslagen acteurs zijn, maar dat maakt het alleen maar echter. We worden meegevoerd in een bezwerende draaikolk van razernij en ritme en er is geen ontkomen aan. De jeugd van tegenwoordig

apathisch en afkerig van grote, radicale ideeën? *I think not*. Hier wordt de revolutie gepredikt. Hier wordt een "gezwollen leger" gecreëerd "dat op springen staat". En het enige wapen dat ze inzetten, is hun stem. Ze schieten raak. Rap, beatbox, zang, *spoken word*: de zes tonen zich ware stemkunstenaars.

Theater ● WUNDERBAUM > Railgourmet ★★

Gelijk op de werkvloer

■ Railgourmet is een warm pleidooi voor fantasie, ook op de scène.

'**Railgourmet' is niet alleen de naam van het bedrijf dat kant-en-klare maaltijden bereidt voor treinreizigers - voornamelijk zakenmensen - op de Thalys, maar ook de titel van de nieuwste voorstelling van collectief Wunderbaum. Schrijfter Annelies Verbeke, bekend van haar roman 'Slaap', schreef de tekst.**

Rotterdam, vlakbij het Centraal Station. Op de bovenste verdieping van een appartementsblok is een minitheaterje ingericht met zicht op de stad en haar bewoners. In de donkerte verlichte vierkantjes kamers, stipes wit en rood van aan en af rijdende auto's. Het is een gevoel dat Annelies Verbeke, auteur van het bejubelde *Slaap*, zeker niet onbekend is. In drie tafereelen schetst zij de mens, op zoek naar zijn gram geluk. Er is de afgestudeerde psychologe Gaby (Wine Diericx) die al veel langer dan ze zelf voor mogelijk gebied werkt als arbeiderst bij Railgourmet, onder het station van Brussel-Zuid, waar ze denkbeeldige brieven schrijft aan haar collega's, Schopenhauer citeert en aanpapt met de journalist (Walter Bart) die haar interviewt voor een artikel over 'Geluk op de werkvloer'. Dat leidt tot een tweede tranche de vie, een telefoongesprek/ruzie tussen de thuiszittende journalist en zijn ambitieuze vrouw, een europarlementariër (Maartje Remmers) die pendelt tus-

sen Brussel en Straatsburg. In een derde taferel maakt deze vrouw kennis met de treinbestuurder (Mattijs Jansen) die net als Schopenhauer zijn geluk gevonden heeft in het aanvaarden van het ongeluk. Terwijl de avond valt over de stad, turen ze naast elkaar naar buiten. Ondertussen projecteert een film hun zonnovergoten liefdespel. Het maakt van *Railgourmet* een warm pleidooi voor de fantasie, ook op de scène. Want het hoge realismegehalte in de dialogen wordt op prettige wijze gestoord met muzikale interventies.

Enkele jaren geleden maakte Wunderbaum *Stad 1, 2 en 3*, een reeks stadspotretten. *Railgourmet* is in zekere zin een voortzetting daarvan, maar het knappe acteerspel weet zich nu gesterkt door de samenwerking met een tekstschrijver. De kleurrijke, volkse maar ook wat karikaturale personages hebben plaatsgemaakt voor een gedetailleerd oog voor de grijze menssmassa en haar muizenissen.

Na de schitterende voorstelling *Venlo*, bijna pamflettair theater over cultuurbeleid, toont *Railgourmet* de andere kant van Wunderbaum, documentair theater maar met dromerige vegen. Gegarandeerd kom je met een gram meer geluk buiten die avond.

Van 10 tot 13 maart op locatie in Brussel (www.kvs.be) en van 24 tot 27 maart op locatie in Antwerpen (www.wunderbaum.nl)

KVS presenteert i.s.m. De Morgen

KVS

Global Anatomy

Willy Thomas & Benjamin Verdonck

16 > 27.03

20:30

KVS_BOX

"De kwaliteit van deze uitvoering staat buiten kijf. (De Morgen)"

"Global Anatomy houdt ons een groteske spiegel voor. Onnutst, ontreddeerd, uit je lood geslagen kom je als publiek buiten. Straf." (vrtnieuws.net)

"De ene hilarische passage volgt de andere op ... stuk voor stuk krachtige en prachtige tafereelen. Global Anatomy is een en al power." (Cutting Edge)"

KVS

www.kvs.be — 02 210 11 12

KVS/Arduinkaai 9 quai aux Pierres de Taille
1000 Brussel/Bruuxelles

LE SOIR

tvbrussel

U.S.O.

BDW

Knack

workshop

PROCEDE

Logo of the Flemish Government

Logo of the Brussels Region

Logo of the National Lottery

Logo of the Flemish Community

Logo of the Brussels Community

Logo of the Flemish Community

Logo of the Brussels Community